

Jeg vil gerne understrege, at sagerne er behandlet så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre, men der er tale for det første om et meget omfattende materiale, som jeg sagde før, for den sidste sags vedkommende det mest omfattende, jeg tror, Statsministeriet nogen sinde har været udsat for.

For det andet, og det tror jeg, hr. Villy Søvndal også må anerkende, er der tale om materiale, hvoraf meget af det kan være særdeles følsomt, fordi det jo handler om vores relationer til andre lande. Derfor kan man ikke sådan bare gennemgå det på en eftermiddag. Alt efter omstændighederne skal der indhentes udtalelser fra andre ministerier og berørte myndigheder, før man kan træffe en afgørelse om, hvorvidt det kan udleveres.

Det er altså grunden til, at det har taget noget tid, og jeg vil gerne understrege, at Statsministeriet har naturligvis ikke på nogen som helst måde tilbageholdt dokumenter i sagen, som jeg ellers har konstateret, at visse dele af pressen har hævdet. Sagen er aldeles ikke blevet nedprioriteret. Den har fået den prioritet og den grundige behandling, som den har krævet, og som jeg sagde før, så forventer jeg, der kan blive truffet afgørelse i den inden for nogle få dage.

Villy Søvndal (SF):

Jeg kan slet ikke forstå, at statsministeren synes, at jeg er på tyndere og tyndere is. Jeg synes, jeg står fastere og fastere, jo mere diskussionen skrider frem, for det, vi er uenige om, er jo ikke, at det her skulle ske på en eftermiddag. Vi taler om 75 eftermiddage plus formiddage plus aftener. Det ville være, synes jeg, fuldstændig urimeligt at mene, at det her skulle klares af så hurtigt.

Men jeg forstår, at statsministeren er tilfreds med, at i så væsentlig en sag kan der, fra man spørger, til man får svar, gå godt 2½ måned. Det må vi så konkludere, at det er for statsministeren tilfredsstillende.

Så kan jeg ikke lade være med at kæde det sammen med en situation, hvor statsministeren, der i øvrigt hylder åbenhed, når det passer statsministeren godt, i den her sag har været fuldstændig umulig at få til at deltage i en offentlig debat, også da vi gjorde det her i Folketingssalen. Statsministeren blev siddende begge dage.

Vi har bedt om en offentlig høring. Bush i USA, Blair i England tager turen igennem deres parlamenter og er nødt til at forklare sig over for offentlighedens undrende spørgsmål. Det har statsministeren nægtet det danske Folketing.

Det har statsministeren – ikke alene, men sammen med partierne bag regeringen og Dansk Folkeparti – nægtet, og så kan statsministeren da formodentlig godt se, at der tegner sig et mønster om meget lidt lyst til den offentlige debat.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må for mit vedkommende fuldstændig melde hus forbi over for hr. Villy Søvndals beskyldninger. Jeg har da deltaget meget aktivt i den offentlige debat om baggrunden for, at regeringen traf beslutning om og fik Folketingets støtte til, at Danmark skulle deltage i krigen mod Saddam Hussein og befrielse af det irakiske folk. Der er ikke noget at komme efter.

For så vidt angår sagsbehandlingen i disse sager om aktindsigt, kan jeg kun gentage, at det er gået så hurtigt, som det overhovedet kan, fordi det er et omfattende materiale. Når hr. Villy Søvndal så spørger, om det er tilfredsstillende, så må jeg kun sige, at det, jeg ved, er, at embedsmændene har arbejdet lige så hurtigt, som de overhovedet kan i den sag.

Selvfølgelig skal man da hele tiden bestræbe sig på at gøre den slags så hurtigt som muligt, det er jeg da enig med hr. Villy Søvndal i, men man skal jo altså også sikre, at der er tale om forsvarlig sagsbehandling, og man ikke på grund af hastværk kommer til at udlevere materiale, som er så følsomt, at det kan skade danske interesser. Det tror jeg også, at hr. Villy Søvndal er nødt til at anerkende.

Jeg skal ikke bestride, at hr. Villy Søvndal føler, at han står fastere og fastere, men det, jeg kan konstatere fra den plads, hvor jeg sidder, er, at det, hr. Villy Søvndal står fastere og fastere i, er kvikksand.

Kl. 13.30

Villy Søvndal (SF):

Sådan kan der være meget stor forskel på opfattelse afhængigt af udsigtpunktet, men det undrer mig til stadighed mere, at hvis statsministeren mener, han virkelig står så fast – det må man jo gøre, når man er i stand til at vurdere andre folks sådan lidt svingende position – at han så har så lidt lyst til at deltage i den offentlige debat i forpligtende fora, som statsministeren har.

I en høring har statsministeren alle muligheder for at forklare sig i en sag som den her, hvor jeg forstår, at der skal frasorteres følsomme oplysninger, men at det skal tage 2½ måned at gennemgå materialet fra et besøg i USA for at strege det ud, overgår simpelt hen min fantasi. Det gi-